

пространство то, уви! небосклонъ тѣ се отваря прѣдъ тебе — широкъ и безграниченъ — за да чувствува затворникъ тѣ по-жестоко нештастие то си. Не ти, о чърна темниѳа, мисль та на свобода та прави нештастие то на затворникъ тѣ. Нѣ ношть та, — чувство то на слънце то прави бѣдствие то на слѣпецъ тѣ. Мисль та, която ште ше да бѣде лостъ, добива тука съсипителна способностъ. Тя, която се съобщтаваше като пламенъ на сръдцето, прѣвршта се въ пещтъ, въ която силата се истопява . . . , Ахъ! ако улавяние то ми би било нештастие само за мене! Ако бихъ могълъ да се увѣря, че чърна та измѣна ште има само мене за жъртва. Ако можехъ да кажа, че прѣстъ тѣ на разрушение то ште тури ръка само на една спица отъ колелото! . . . Уви! измѣна та много отколѣ е мислена, много искусно бѣше скроена, за да мога да мисля, че всичко ште се свърши съ мене. Всичко, което може да измисли духъ тѣ на разрушение то, всичко, което иди отрѣки на подлостъ та и измѣна та, всичкити средства съ които може да расположи едно мрачно и безчовѣчно правителство, — всичко ште се употрѣби за да се смажатъ жизнени ти сили на народъ тѣ, за да се удуши на вѣки въ него всяка мисль за свобода и независимостъ! . . . Всичко прѣдадено на истрѣбление! Честити, които умрѣятъ! Смъртъ та и азиатски ти зандани ште се раздѣлятъ всички тия, въ които кипи животъ! Малодушие то по-страшно отъ смъртъ та ште обхване всичкити стави на народъ тѣ. И мъртвило то, което ште се слогне върху него — по-грозно отъ нештастия та му, само искупена та съ прѣдателства смѣлостъ ште я побърква . . . Дѣвица та ште вижда честъ та си насилена и бедний, послѣдний си залъкъ грабнатъ, безъ да смѣятъ да издатъ ни плачъ ни викъ. Тоя плачъ, тоя викъ — братъ тѣ и синъ тѣ ште идатъ да ги искупятъ въ затворити и на бѣсилката . . . И на всичко това виновенъ азъ! Олго! Олго! Не ми дава сръдце да вѣрвамъ, че ти имашъ прѣстъ въ тая измѣна, че и ти си виновна за писъцити на майкити и сестрити, отъ обятия та, на които отниматъ синове ти имъ и братия та имъ за да ги прѣ-